711/04

Den 10. november 2004 blev i sag nr. 63.573:

xxxxx xxxx
xxxxx xxxxxxx xx xx xxx
xxxx xxxxxxxxxx

mod

Tryg Forsikring A/S
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Tryg Forsikring A/S, klager over selskabets afvisning af at yde erstatning i forbindelse med to anmeldte ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at dække skaden med henvisning til, at méngraden efter ulykkestilfældene er vurderet til mindre end 5 %.

Det fremgår af sagen, at klageren den 11/12 1998 faldt på en isglat vej og slog sin ryg. Klageren anmeldte skaden til selskabet den 8/4 2000. Af begyndelsesattest dateret 15/5 2000, som var bilagt skadeanmeldelsen, fremgår:

> "Mangeårig tendens til smerter over lænderyggen. 1. ga. kons. mig 1984 herfor. Pt. har desuden fået stillet diagnosen fibromyalgi. - Efter ulykkestilfældet kons. mig 1. gang på grund af lænde-rygsmerter d. 16.3.99."

Selskabet indhentede på baggrund af oplysningerne om forudbestående ryglidelse en erklæring fra speciallæge i neurokirurgi J.H. I erklæringen dateret 10/8 2000 er konkluderet:

> "**Konklusion**
> Expl. havde inden faldtraumet gennem mange år tendens til lændesmerter samt diffuse muskel- og ledsmerter. Efter faldtraumet var expl. ikke i stand til at skelne mel-

lem de tidligere smerter og eventuelt nytilkomne gener. Der er således et 'frit interval' med højst så beskedne ændringer i generne, at expl. ikke har kunnet erkende det, på ca. tre måneder fra faldtraumet til den forværring i lændesmerterne, der førte til lægekontakt og sygemelding.

Det vurderes derfor, at der ikke er nogen årsagssammenhæng mellem de beskrevne gener og faldtraumet. De ændringer, der er sket inden for de seneste 1-1½ år vurderes alene at være betinget af en forværring af de i forvejen bestående lidelser."

På baggrund af speciallægeerklæringen gav selskabet i skrivelse af 1/9 2000 afslag på dækning med henvisning til, at ulykkestilfældet ikke vurderedes at have givet en méngrad på 5 % eller mere. Klageren klagede ved skrivelse af 1/10 2000 til selskabet over afgørelsen, som selskabet imidlertid fastholdt ved skrivelse af 2/10 2000.

Ved skrivelse af 3/4 2002 til selskabet anmodede klageren om genoptagelse af sagen. Hun oplyste i den forbindelse, at hun den 15/3 1999 var faldet til gymnastik. Selskabet tilkendegav ved skrivelse af 8/4 2002, at man fastholdt, at der ikke var årsagssammenhæng mellem hændelsen den 11/12 1998 og klagerens gener. På baggrund af oplysningerne om faldet den 15/3 1999, som selskabet ikke tidligere havde modtaget oplysninger om, udbad selskabet sig lægelig dokumentation, herunder udskrifter fra hospitalet i G.

Af notat fra Rygcentret på G. Sygehus, hvor klageren har gået til kontrol, fremgår:

"Direkte forespurgt om man kan få prolaps ved fald, oplyses det, at det ikke kan udelukkes."

Af udtalelse dateret 4/6 2002 fra klagerens læge fremgår:

"På opfordring kan det oplyses at jeg tilså pt. i hjemmet d. 16.3.1999. Jeg har anført i journalen at pt. har smerter over lænden, som er akut forværret, så pt. på undersøgelsesdagen om morgenen har besvær med at støtte på ve. ben. Der er smerter som noget nyt, fra lænden, strålende ned i ve. ben. Ved undersøgelsen i sengen er der neg. laseque på ve. side på hø. pos. på ve. omkr. 50-60 grader. I øvrigt ingen neurologiske udfald. I notat fra rygcenteret G. sygehus dec. 1999 anføres, at generne fra

lænden med udstråling til ve. ben og smerter under ve. fodsål pludselig opstod i forbindelse med rygtræning.

Pt. oplyser nu, at hun forud for lænde-ischiassmerterne ved rygtræning stødte sammen med en af de øvrige deltagere og faldt og her skulle have pådraget problemet med smerter ud i ve. ben og ve. fod."

Selskabet indhentede herefter en erklæring dateret 17/9 2002 fra speciallæge i neurokirurgi, M.T. Det fremgår heraf:

"Ved undersøgelsen dags dato findes normale krumninger af columna. Smertebetinget indskrænket bevægelighed i lænderygsøjlen, specielt ved hyperekstension og sidebøjning, ømhed ved palpation af den paravertebrale muskulatur lavt lumbalt, specielt på venstre side. Normal bevægelighed i underekstremiteter, normale neurologiske forhold uden tegn på nerverodspåvirkning.

Efter mit skøn kan sammenhæng mellem den anførte hændelse den 15.03.99 og skadelidtes aktuelle klager ikke afvises.

Jævnfør de lægelige oplysninger må det dreje sig om en forværring af de i forvejen bestående gener. LJD [klageren] havde i en årrække forud for hændelsen haft gener fra aksiale skelet, også omfattende lavtsiddende lændesmerter, hvor der tidligere er konstateret discusdegenerative forandringer svarende til 5. lumbale intervertebralrum. Endvidere beskrives i brev af 04.06.02 af egen læge symptomer, indtrådt den 15.03., vurderet som en akut forværring af i forvejen bestående lænderygsmerter, ligesom der i speciallægeerklæringen af 10.08.00 også anføres symptomerne indtrådt i marts 1999, opfattet som en forværring af lænderygsmerter og nytilkomne gener i form af smerter i venstre fod.

Det kan ikke afvises, at hændelsen den 15.03.99 kan have medført CT-påviste mindre prolaps mellem 4. og 5. lændehvirvel, men med størst sandsynlighed er det led i en forud bestående discusdegenerativ lænderyglidelse, ligesom de aktuelle symptomer ikke på noget tidspunkt har været forenelige med nerverodstryk."

Selskabet vurderede herefter, at der ikke var årsagsforbindelse mellem klagerens gener og ulykkestilfældet den 15/3 1999. Selskabet valgte alligevel at betale for en forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen, som i afgørelse dateret 30/1 2003 har anført:

"Det fremgår af sagen, at L.D. aktuelt har gener i form af konstante lænderygsmerter og smerter i venstre fod. Der er forværring af tidligere gener i form af diffuse smerter i arme og brystkasse ledsaget af træthed. Objektivt er der konstateret smertebetinget indskrænket bevægelighed i lænderygsøjlen og ømhed.

Sagen har været forelagt styrelsens neurologiske lægekonsulent, som har medvirket ved fastsættelsen af méngraden.

Vi har lagt vægt på, at det af egen læges journal af 23. juni 2000, under notat af 16. marts 1999, dagen efter ulykken, anføres, at der er sygebesøg i hjemmet på grund af smerter over lænden, hvor hun samme dag havde fået besvær med at stå på venstre ben. Der omtales ikke i notatet en ulykke. I speciallægeerklæring af 10. august 2000, anføres at der i marts 1999 indtrådte en forværring i lænderygsmerterne, og der tilkom smerter i venstre fod. Ulykken omtales ikke i speciallægeerklæringen. At generne er opstået efter aktuelle ulykke omtales første gang den 4. juni 2002 i udtalelse fra egen læge. Vi vurderer, at lænderyggener og smerter i venstre fod er forudbestående, og at L.D.s nuværende gener således ikke kan tilskrives ulykken. Méngraden er på denne baggrund fastsat til mindre end 5 procent."

Selskabet afviste herefter i skrivelse af 14/2 2003 dækning, hvilket blev fastholdt trods fornyet henvendelse fra klageren til selskabets direktion.

Klageren har over for nævnet gjort gældende, at selskabet skal anerkende skaden og udbetale erstatning. Klageren har i sin klageskrivelse dateret 5/3 2004 anført:

"**1. Sagsfremstilling, …**

… Tryg siger at der ikke er årsagssammenhæng mellem gener og hændelser. Men det mener jeg, at der er, da jeg ikke har haft tegn på diskusprolaps inden og ej heller haft de konstante smerter før - samt ligget så meget i sengen, som jeg gør.

…

2. Hvad vil De konkret opnå hos selskabet? …

… Som det fremgår af forskellige lægeudtalelser, bl.a. min egen læge, gør man opmærksom på, at det ikke kan udelukkes, at diskusprolapsen er kommet efter fald. En tidl. kollega får uden videre 10% trods rygproblemer for hans uheld. Jeg ved godt at to sager ikke kan sammenlignes, men jeg har jo også set ham før uheldet. Og jeg har læst en afg., hvor en får erstatning trods tidl. helbred, fordi lægen havde skrevet at hændelsen kunne have forårsaget skaden, og det må man jo sige er sket i mit tilfælde - og det udelukker lægen heller ikke!"

Klageren har i skrivelse dateret 15/12 2003 til selskabets direktion bl.a. anført:

"Jeg var uheldig at falde i dec. 98 på isglat vej, men syntes ikke der var noget bagefter udover ømhed, og det forbandt jeg med fibromyalgien. Men så i marts 99 ramte jeg sammen med en til gymnastik og faldt - fik smæld i fod og lænd kunne næsten ikke komme hjem. Dagen efter havde jeg læge, da jeg ikke kunne komme ud af sengen, og som det fremgår af lægepapirer m.m., så kan min læge godt huske besøget, men han kan ikke huske noget om, at jeg har nævnt faldet. Jeg har nok kun nævnt, at jeg faldt til gymnastik, og så det, at jeg først har anmeldt det meget længe efter, samt at jeg bad min læge sende mit tidl. sygeforløb med gør, at ulykkesafd. åbenbart ikke mener, at der er årsagssammenhæng. Jeg mente bare ved at være ærlig og sende det med, så kunne man vurdere méngraden ud fra dette. Men det skulle jeg måske ikke have bedt min læge sende med, men jeg mente bare, at det havde betydning for sagen, selv om der ikke var noget i papirerne, som overhovedet nævnte tegn på diskusprolaps. Min læge har også meddelt, at denne smerte er ny, men det er lige som om, at det tager man ikke hensyn til.

At jeg først anmeldte det længe efter var igen min ærlighed, da jeg efter 3 mdr. stadig var sengeliggende og først kom til undersøgelse på G. på det tidspunkt, og der sagde man, at det ikke var noget. Jeg prøvede så at tage mig sammen til at gå på arbejde - men det var med konstante smerter, og efter en ferie og kort arbejdsperiode igen, måtte jeg sygemeldes igen sidst på året, og min læge sendte mig til speciallæge, som videresendte mig til scanning, som viste en diskusprolaps, og så var jeg i G. igen, som tilbød mig et træningsophold hos dem. Efter dette var der stadig den samme smerte i fod og lænd - og trods min fibromyalgi, som kommer og går i perio-

der, så er den der stadig, og det var derfor jeg endelig meldte det, da jeg fandt ud af, at det intet havde med fibromyalgien at gøre."

Selskabet har over for nævnet fastholdt sin afgørelse. Selskabet har til støtte herfor anført, at man på baggrund af de foreliggende lægelige oplysninger samt Arbejdsskadestyrelsens afgørelse har vurderet, at det varige mén som følge af de to ulykkestilfælde er mindre end 5 %.

Af forsikringsbetingelserne fremgår:

"**Hvilke erstatninger yder forsikringen**

…

Stk. 6.2 Erstatning ved invaliditet

Stk. 6.2.1

Hvis et ulykkestilfælde, der er dækket af forsikringen, bevirker at den forsikrede bliver varigt invalideret, betales erstatning med så mange procent af forsikringssummen, som invaliditeten er fastsat til.

…

Stk. 6.2.3

Invaliditet på under 5 % berettiger ikke til erstatning. Invaliditeten kan for følger af samme ulykkestilfælde ikke sættes højere end 100 %

Stk. 6.2.4

Der betales ikke erstatning for en før ulykkestilfældet bestående invaliditet, og en sådan kan ikke bevirke, at invaliditeten ansættes højere, end hvis den forsikrede før ulykkestilfældet havde sin fulde førlighed."

Nævnet udtaler:

Efter en gennemgang af sagen, herunder de foreliggende speciallægeerklæringer og afgørelsen fra Arbejdsskadestyrelsen, finder nævnet ikke at kunne kritisere selskabets afgørelse, hvorfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

J. Hermann

Udskriften bekræftes

Henning Jønsson